

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Radnay Márta ügyvéd (felperesi jogi képviselő címe.) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek a Szabó és Szomor Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd dr. Sz. Szabó Sándor, alperesi jogi képviselő címe) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen munkaviszony megszüntetése tárgyában indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 64.M.791/2019/11. számú ítéletével szemben az alperes 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a NAV külön felhívására fizessen meg 211.574 (kettőszáztizenegyezer-ötszázhetvennégy) forint fellebbezési illetéket az állam javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

- [1] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2020. február 25. napján kelt 64.M.791/2019/11. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek elmaradt jövedelemként kártérítés jogcímén 2.644.675 forintot és ezen összeg után 2019. szeptember 1-jétől a kifizetésig járó késedelmi kamatot, valamint az állam külön felhívására 158.680 forint eljárási illetéket.
- [2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2017. február 6-tól állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperesi munkáltatóval. A csatolt munkaszerződés szerint a felperes munkaköre titkárságvezető volt. A felperes munkaviszonyát az alperesi munkáltató a 2018. október 2-án kelt és felperes által 2018. október 19-én átvett azonnali hatályú felmondással megszüntette.
- [3] A felperes a 2018. november 16-án érkezett keresetlevelében kérte az azonnali hatályú felmondás jogellenességére tekintettel kötelezni az alperest 17 napra járó távolléti díja megfizetésére, amelynek összegét bruttó 494.818 forintban határozta meg. A bíróság a keresetlevelet 65.M.1664/2018 számon lajstromozta. A bíróság a folyamatban volt eljárásban felhívta az alperest ellenkérelem benyújtására, aki a bíróság által megadott határidőn belül ellenkérelmet nem nyújtott be, ezért a bíróság 2019. február 6-án bírósági meghagyást bocsátott ki. A bírósági meghagyás rendelkező részében a bíróság kötelezte az alperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 494.818 forint távolléti díjat, valamint rendelkezett a kereseti kérelemmel egyezően a kamatokról is. A bírósági meghagyás indokolása tartalmazta azt, hogy a bíróság azért bocsátotta ki a bírósági meghagyást, mert az alperes a rendelkezésére álló 45 napos határidőn belül írásbeli ellenkérelem előterjesztését elmulasztotta, és a határidő meghosszabbítását sem kérte. A bírósági meghagyás 2019. február 26-án jogerőre emelkedett.

- [4] A felperes a jelen eljárásban arra kérte kötelezni az alperest, hogy a felmondás jogellenességére tekintettel kártérítés címén fizessen meg bruttó 2.644.675 forint elmaradt munkabért és annak 2019. szeptember 1-jétől járó kamatait.
- [5] Az elsőfokú bíróság nem értett egyet az alperes elsődleges érvelésével, mely szerint az eljárás megszüntetését azért indítványozta, mert a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 240. § (1) bekezdés a) pontja és 176. § (1) bekezdés d) pontja szerint a keresetlevél visszautasításának volt helye a korábbi bírósági meghagyásra tekintettel. Álláspontja szerint a folyamatban volt 65.M.1664/2018 szám alatti peres eljárásban benyújtott felperesi keresetlevél valóban ellentmondásosan tartalmazza az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a 82. § (4) bekezdésére történő hivatkozást, ugyanakkor a keresetlevélből egyértelműen megállapítható, hogy ezen eljárásban a felperes igényét az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdésére alapította. A felperes távolléti díja havi 750.000 forint volt, 12 havi távolléti díja összesen 9.000.000 forint. A napi távolléti díj összege az Mt. 136. § (3) bekezdése alapján 35.714 forint. A felperes munkaviszonya az alperesnél 2018. október 19-én szűnt meg, az azóta eltelt időben a felperes új munkahelyen nem helyezkedett el. A felperes igénye a keresetlevél előterjesztéséig 17 munkanapra 607.138 forint. Az Mt. 172. § (2) bekezdése szerint a társadalombiztosítási járulékkal (18,5%) csökkentett összeg 494.818 forint. Az idézett szövegrészből megállapítható, hogy a felperes ezen eljárásban az igényét az Mt. 82. § (1) bekezdésére és (2) bekezdésére alapította. A felperes éppen ezért nyilatkozott arról, hogy új munkahelyen nem helyezkedett el, illetve napra pontosan kiszámolta az igényét, és az összecszerűsége csökkentette a járulékkal is.
- [6] Az elsőfokú bíróság érdemben is megalapozottnak tartotta a felperes keresetét. Rögzítette, hogy nem volt törvényi lehetőség arra, hogy a felmondás indokai valóságát és okszerűségét vizsgálja, miután jogerős bírósági meghagyás rendelkezett a felperes munkaviszonya megszüntetésének jogellenességéről.
- [7] Az összecszerűség tekintetében az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy az alperes érdemi ellenkérelmében az összecszerűséget nem vitatta, ugyanakkor felhívta a figyelmet arra, hogy az Mt. 82. § (2) bekezdésében szabályozott limit nem az elmaradt jövedelem időtartamát, hanem annak összegét korlátozza. Hivatkozott a 6/2016. (XI.28) KMK véleményre, mely a 3. pontban kimondta azt, hogy az elmaradt jövedelem és az elmaradt munkabér összege az idő előrehaladtával emelkedhet, ezért a munkaügyi perben a munkavállalói jogérvényesítési érdekek elősegítése miatt indokolt lehetővé tenni, hogy a munkavállaló ne csak az elsőfokú eljárásban, hanem a másodfokú tárgyalás berekesztéséig felemelje keresetét, amennyiben az igényt nem merítette ki. A perbeli esetben a bíróság jogerős bírósági meghagyást bocsátott ki, az ügy nem került másodfokra, ugyanakkor a felperes nem merítette ki a 12 havi távolléti díj összegét, mint maximális limitet.
- [8] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes által 2018. november 16. napi keltezéssel előterjesztett keresetlevélben a felperes a felmondás jogellenességére tekintettel az Mt. 82. § (1) bekezdésére hivatkozással egy hónapra járó távolléti díja, összecszerűen 494.818 forint tőke megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A bírósági meghagyás ennek megfelelően 494.818 forint távolléti díj és ezen összeg után járó késedelmi kamat és költség megfizetésére kötelezte az alperest. Álláspontja szerint a keresetlevél 4. pontjában a felperes az „Mt. 82. § (4) bekezdésére vonatkozó igénnyel kapcsolatos érvelés” cím alatt is az Mt. 82. § (4) bekezdésére hivatkozással vezeti le igényét, rögzítve, hogy „a felperesnek az Mt. 82. § (4)

bekezdésére alapított igénye kapcsán azt kell igazolnia, hogy az alperes jogellenesen járt el, a felmondás jogellenessége a jelen keresettel érvényesített igényt önmagában megalapozza". A felperes továbbá a keresetlevél 5., „a kereseti kérelmek egymáshoz való viszonya” című pontjában is azt rögzíti, hogy tárgyi keresethalmazat alapját jelentő igények, tehát a Mt. 82. § (4) bekezdése alapján érvényesített igény és kamata, valamint a perköltség egymáshoz képest önálló, de egymás mellett és együttesen előterjeszthető igények, valamint a keresetlevél 7. pontja, „a pertárgy értéke” pont is azt tartalmazza, hogy a pertárgy értékét az Mt. 82. § (4) bekezdése szerinti igény összegében jelöli meg. Álláspontja szerint következtelen, önellentmondásos keresetlevél esetében bírósági meghagyás kibocsátásának nem lett volna helye, a keresetlevelet vissza kellett volna utasítani, vagy a felperest hiánypótlásra felhívni.

- [9] Arra hivatkozott, hogy a munkavállaló az Mt. 82. §-a alapján jogosult dönteni a tekintetben, hogy a jogviszony jogellenes megszüntetése esetén kártérítést követel a munkáltatótól, melynek mértéke a tizenkét havi távolléti díjat nem haladhatja meg, vagy a munkavállaló e helyett a felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összeg megfizetése iránti igény érvényesítését választja. Ez utóbbi a felperesi munkavállaló esetében egy havi távolléti díjnak megfelelő összeg. Ezen utóbbi választása esetén a munkavállaló a tényleges tételes kárának megtérítését nem igényelheti, ezen igényérvényesítése esetén a tényleges kár megléte a perben nem vizsgálható. A felperes az Mt. 82. §-a alapján számára biztosított választás jogát gyakorolva akként határozta meg kereseti kérelmét, hogy az Mt. 82. § (4) bekezdése alapján a felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összeg megfizetése iránti igényét érvényesíti. Ezen választásával a felperes a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggő kár megtérítése iránt további igényt nem érvényesíthet. A keresettel érvényesített jog minősítése tekintetében irreleváns, hogy a felperes a kereseti követelése összegét számszakilag helytelenül, az irányadó harminc napi távolléti díj helyett 17 napi távolléti díj figyelembevételével határozta meg és ezen kereseti kérelemnek megfelelően a jogerős bírósági meghagyás is távolléti díj megfizetésére kötelezte az alperest. Mivel a felperes kereseti kérelmét az elsőfokú bíróság jogerősen elbírálta, így a felperes a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben okozott kár megtérítése iránt további igényt nem érvényesíthet.
- [10] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételeiben megismételte, hogy a felperes korábbi kereseti kérelmében egy hónapra járó távolléti díja megfizetésére kérte kötelezni alperest és az elsőfokú bíróság ezen kérelemnek megfelelően távolléti díj megfizetéséről rendelkezett a jogerős bírósági meghagyásban. Álláspontja szerint a felperesnek a keresetlevél összecszerű levezetésére, illetve a késedelmi kamat esedékességére vonatkozó érvelése alaptalan, abból ugyanis nem állapítható meg, hogy valójában milyen jogcímen kívánt a felperes igényt érvényesíteni. Álláspontja szerint a felperes alaptalanul hivatkozott a peres eljárást megelőző egyeztetési kísérlet során az alperes által írt levélre is, ebből a felperesi kereset tartalmának megállapítására nem lehet következtetést levonni.
- [11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte, költségjegyzék nyomtatványt nem csatolt. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása helytállóan rögzíti, hogy a keresetlevél összecszerű levezetéséből egyértelműen megállapítható, hogy a felperes az eljárásban igényét az Mt. 82. § (1) bekezdés és (2) bekezdésére alapította. Ezt támasztja alá a tájékoztatás a sikertelen új jogviszony létesítéséről, a kártérítés felső összeghatárára hivatkozás, az egy napra lebontott távolléti díj összegének meghatározása, illetve az összeg csökkentése a 18,5% -os társadalombiztosítási járadékkal. Hivatkozott a keresetlevél 2.2-es pontjára, amely egyértelműen rögzíti, hogy a

felperesnek elmaradt jövedelemben jelentkező kára keletkezett, mely havonta esedékes. A késedelmi kamat megjelölés alatt kifejtette, hogy „a jogellenes felmondással kárt okozott felperesnek, a kártérítés a Ptk. 6:532 §-a alapján a károsodás bekövetkezésekor azonnal esedékes”. Hivatkozott továbbá a peres eljárást megelőző egyeztetési kísérlet során felperesi jogi képviselő részére írt levélre, melyben a felperesi igényérvényesítéssel kapcsolatban az Mt. 82. § (2) bekezdésére utalt azzal, hogy jövedelem adatokat, máshonnan megtérülő egyéb jövedelem adatokat kért a felperes részéről.

- [12] Az alperes fellebbezése nem alapos.
- [13] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az irányadó jogszabályok alkalmazásával és azok helyes értelmezésével érdemben jogszerű döntést hozott.
- [14] A felperes a munkaviszonya jogellenes megszüntetése miatt további elmaradt jövedelem megfizetése iránt terjesztett elő keresetet. Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a 65.M.1664/2018. számú ügyben az Mt. 82. § (4) bekezdése alapján történt a marasztalása, ezért a felperes jelen eljárásban előterjesztett keresetlevelét a Pp. 176. § (1) bekezdés a)-i) pontja alapján vissza kellett volna utasítani vagy a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az eljárást meg kellett volna szüntetni. Az előzményi iratok alapján megállapítható, hogy a 2019. február 6-án kelt bírósági meghagyás ellentmondás hiányában emelkedett jogerőre. Az alperes jelen eljárásban a korábbi mulasztását nem pótolhatja, ezért nincs helye a megelőző eljárásban előterjesztett keresetlevél vizsgálatának, nem lehet arról állást foglalni, hogy a bíróság a korábbi eljárásban a keresetlevél alapján a szükséges intézkedéseket megtette-e és nem vitatható az elsőfokú bíróság 65.M.1664/2018. számú eljárásban levont jogkövetkeztetése sem.
- [15] A marasztalás jogcímét illetően a jogerős bírósági meghagyás indokolásából kellett kiindulni, amely elmaradt jövedelem címén kötelezte az alperest a munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt. Ez nem akadályozza annak, hogy a jogerős ítélettel elbírált kárigényt meghaladó, utóbb esedékessé vált kártérítési igényt a felperes újabb munkaügyi perben elévülési időn belül érvényesítse (6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről). A felperes előbbi jogát nem érinti, hogy az elmaradt jövedelem összegét - számára hátrányosan - nem átlagjövedelemmel, hanem távolléti díjjal számolta az említett, jogerősen befejezett ügyben.
- [16] A kifejtettek alapján miután a bírósági meghagyás anyagi jogereje csak a kereset jogalapja (a munkaviszony jogellenes megszüntetése) vonatkozásában állapítható meg és az összegszerű számítást az alperes a fellebbezésben nem vitatta, a másodfokú bíróság a Pp. 382. §-a alapján az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.
- [17] A másodfokú bíróság a Pp. 82. § (1) bekezdése alapján a perköltségre vonatkozó rendelkezést mellőzte figyelemmel arra, hogy a felperes fellebbezési ellenkérelmében indítványozta ugyan az alperes perköltségben való marasztalását, azonban a Pp. 81. § (1) bekezdése ellenére a perköltség felszámítását elmulasztotta.
- [18] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel érintett pertárgyérték alapján határozta meg az alperest terhelő fellebbezési illeték összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban:

Itv.) 39. § (1) bekezdése, valamint a 46. § (1) bekezdése alapján és a Pp. 101. § (1) bekezdése alapján rendelkezett annak megfizetéséről.

Budapest, 2020. szeptember 8.

dr. Orosz Andrea s.k.. Asbóth Balázs s.k.. Laczó Adrienn Lilla s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
kiadó